

Arrest

**nr. 127 733 van 31 juli 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 5 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 18 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit, Ahmad Nagar in het district Chinoit in de provincie Punjab. U zou een Ahmadi zijn. U verklaarde het land te hebben verlaten omdat u als Ahmadi vele problemen kende: u werd ontslagen, bedreigd, gearresteerd door de Pakistaanse politie en uw vader zou zijn beschoten. Omdat hij een aanklacht had ingediend tegen één van zijn belagers zou één en ander zijn geëscaleerd en werd er door de tegenpartij tegen u een vals 'FIR' ingediend. Op 22 augustus 2011 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 6 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielaanvraag als ongeloofwaardig werd bevonden. U ging hiertegen in beroep bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 5 maart 2013. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS op 21 mei 2013.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst. Op 9 juli 2013 zou u een 9bis hebben aangevraagd waarbij u algemene stukken toevoegde en een kopie van een algemene klacht. Dit verzoek is nog lopende.

U diende een tweede asielaanvraag in op 5 juni 2014 in België. In het kader van uw huidige asielaanvraag baseert u zich nog steeds op dezelfde asielmotieven. Hierbij verwijst u naar de algemene problematiek van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een scan van uw geboorteakte, een scan van het medisch verslag van uw vader (dd. 26/01/2010), een kopie van een "FIR" (First Information Rapport) die tegen uw vader werd ingediend (dd. 14/05/1984), een kopie van een krantenartikel in verband met uw vader (dd. 28/01/2010) en een internetartikel in verband met de moord op de man van uw nicht.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een brief voor van uw Belgische advocaat met 10 stavingstukken (algemene context) en een kopie van een "FIR" die tegen uw neef zou ingediend zijn (d.d. 27/01/2011).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, nl. uw vrees voor vervolging als Ahmadi naar aanleiding van een specifiek conflict én een verwijzing naar de algemene situatie voor Ahmadi.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van

uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name een vrees als Ahmadi, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV zodat deze kracht van gewijsde geniet en de beoordeling ervan vaststaat. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw initiële asielrelaas.

Met betrekking tot de informatie betreffende de situatie van de Ahmadi-gemeenschap waartoe u behoort in uw land van herkomst, dient te worden benadrukt dat uw religieuze overtuiging als dusdanig niet ter discussie staat, maar reeds werd geoordeeld dat niets uitwijst dat dit gegeven op zich afdoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Uit de door u neergelegde informatie, met name 10 stavingstukken die verwijzen naar de algemene situatie en een "FIR" die verwijst naar uw neef, kan dit evenmin afgeleid worden, en blijkt integendeel dat u de genoemde vrees concreet aannemelijk dient te maken, waar u niet in bent geslaagd omdat al deze stukken louter verwijzen naar de algemene situatie. Met betrekking tot de "FIR" uit 2011 die u aanbrengt ter ondersteuning van uw algemene vrees moet worden vastgesteld dat het louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit en/of herkomst op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien komen in Pakistan veelvuldig vervalste documenten voor (zie kopie administratief dossier). Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en kan het uw persoonlijke vrees niet aantonen. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u op geen enkele manier aantoonde dat het uw neef betreft die zou aangegeven staan in de "FIR". Hierbij dient nog aangestipt te worden dat u niet kon verduidelijken op welke manier u deze klacht heeft bekomen (zie administratief dossier).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan toegeschreven aan toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtinkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en Pakistan controlled Kashmir (PoK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse

Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", stelt verzoeker dat er wel degelijk nieuwe gegevens naar voren werden gebracht die verantwoordend dat zijn nieuwe asielaanvraag in overweging dient te worden genomen om daarna ten gronde te worden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verwijst naar artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en de Memorie van Toelichting bij dit nieuwe artikel, waarin een aantal

voorbeelden worden gegeven van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans al dan niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt, wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht. Verzoeker, die stelt dat hij een Ahmadi is en als Ahmadi talrijke problemen kende, oppert dat hij zich niet akkoord kan verklaren met het feit dat het gegeven dat hij behoort tot de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat teneinde aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd. De toestand voor Ahmadi's in Pakistan is, aldus verzoeker, precair en gevaarlijk. Verzoeker laat verder gelden dat de commissaris-generaal zich op dezelfde informatie baseert als tijdens de vorige asielaanvraag, terwijl dit ondertussen weeral enige tijd geleden is waardoor nieuwe, recentere informatie zich opdringt. Daarenboven, zo voegt verzoeker, verwijzende naar de parlementaire voorbereiding, eraan toe, beschikt ook de commissaris-generaal over informatie die hij in rekening moet brengen bij het beoordelen van de nieuwe asielaanvraag en die de kans op bescherming aanzienlijk vergroten. Zo is, zo vervolgt verzoeker, de commissaris-generaal ontegensprekelijk op de hoogte van de precaire positie van Ahmadi's in Pakistan. Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing evenwel op informatie betreffende de Ahmadi's van 2012 baseert. Deze informatie die vanwege het Commissariaat-generaal in het administratief dossier wordt voorgelegd en waarop zij de bestreden beslissing baseert, is echter niet meer actueel, aldus verzoeker die vervolgens zeer uitgebreid verwijst naar en citeert uit allerhande als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen omtrent de situatie, discriminatie en vervolging van en geweld tegen Ahmadi in Pakistan, alsook rechtspraak dienaangaande. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Pakistan in de gevangenis te zullen belanden of gedood te worden omwille van het feit dat hij Ahmadi is. Hij voert voorts aan dat de door hem voorgelegde FIR ten onrechte als niet authentiek wordt afgewezen, en stelt dat de commissaris-generaal zijn verklaringen en de nieuwe documenten niet zomaar kan afwijzen zonder verder onderzoek ten gronde te doen. Volgens verzoeker oordeelt de commissaris-generaal volledig ten onrechte dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van subsidiaire bescherming en is dit opmerkelijk te noemen, nu de commissaris-generaal zelf oordeelt dat Ahmadi's het doelwit zijn van geweld en wettelijke en sociale discriminaties. Een terugkeer is naar zijn mening dan ook onmogelijk aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van aanhoudende discriminaties en geweld terecht zal komen. Concluderend kan men stellen, zo betoogt verzoeker, dat de nieuwe feiten uiterst belangrijk zijn en dat zij opnieuw ten gronde door de commissaris-generaal dienen te worden onderzocht, hetgeen volgens verzoeker bovendien noodzakelijk is om de commissaris-generaal een volledig beeld te laten krijgen van alle nieuwe elementen in zijn asielaanvraag.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn), artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van de redelijkheid- en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat onder meer een verslechtering van de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst een van de elementen is die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst erop Ahmadi te zijn en omwille van zijn geloof ernstig gediscrimineerd te zijn geweest. Verzoeker, die opmerkt dat er in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan zijn Pakistaanse nationaliteit en het feit dat hij Ahmadi is, oppert dat hij in zijn land van herkomst dagdagelijks te maken had met een schending van zijn rechten en de subsidiaire beschermingsstatus hem dient toegekend te worden. Wanneer uit informatie naar voor komt dat een bepaalde groep wordt blootgesteld aan slechte behandelingen en de verzoekende partij tot deze groep behoort, treedt de bescherming van artikel 3 EVRM op en bijgevolg, aldus verzoeker, treedt redelijkerwijze en naar analogie in dat geval de bescherming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet op. Verzoeker is van mening dat hij niet kan rekenen op de steun van de Pakistaanse overheid die "*in gebreke*" blijft "*om aan christenen de nodige bescherming te bieden*". Verzoeker verwijst vervolgens opnieuw naar en citeert uit informatie omtrent de situatie van en geweld tegen Ahmadi's in Pakistan, en voert aan dat schendingen van de mensenrechten geen uitzonderingen vormen. Volgens hem blijkt uit verschillende objectieve bronnen dat hij wel onder de voorwaarden van de toekenning van subsidiaire bescherming valt.

Daarnaast stelt verzoeker dat de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom de huidige toestand niet in aanmerking komt voor artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM volstaat dat er aangetoond wordt dat een groep systematisch aan ernstige schade wordt blootgesteld, aldus verzoeker die stelt dat hij tot een dergelijke groep behoort. Verzoeker meent dat het op heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land, en dat er niet omheen kan worden gegaan dat deze mensenrechtenschendingen leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen. Voorts laat hij, verwijzende naar enkele artikelen, gelden zich niet akkoord te kunnen verklaren met het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat Punjab veilig zou zijn. Hij werpt op dat de interpretatie van het Commissariaat-generaal van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is. Er wordt gefocust op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, doch de commissaris-generaal verwaarloost, aldus verzoeker, de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren, zo stelt verzoeker, die er op wijst dat er in Punjab geregeld veiligheidsincidenten zijn waarbij er burgerslachtoffers vallen en besluit dat de commissaris-generaal blind is voor de werkelijkheid.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende, in de bijgevoegde inventaris als volgt aangeduide, stavingstukken gevoegd: *““vervolgving van ahmadi-moslims”, Wikipedia, 2 juli 2014, te consulteren op (...), “Prison and Detention Center Conditions, in Annual Report on human rights in 2012, Ecol, Net, 19 april 2013, te consulteren op (...), “Ausfragebeantwortung zu Pakistan, Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation, 7 maart 2013, te consulteren op (...), “Asian Human Rights Commission, “Pakistan, persecution of Ahmadi during the month of january 2013, 14 februari 2013, te consulteren op (...), “Thematisch ambtsbericht Pakistan positie van ahmadi's en christenen”, Rijksoverheid.nl, december 2012”, “HRW, “Word report 2014 - Pakistan”, [http:\(...\)](http://...), “Press Trust of India, “Police demolish domes of Ahmadi mosques in Pakistan”, 22 september 2013”, “Tribune, Ahmadi doctor killed in Chenab Nagar, 26 mei 2014”, “Persecution of Ahmadiyya Muslim Community, Asian Human Rights Commision, 12 september 2013, te consulteren op (...), “Arrested in Islamic Pakistan for reading the Koran-Ahmadi sect under sige”, Editing by John Chalmers and Michael Perry, Reuters, 15 december 2013, te consulteren op (...), “19 Ahmadi killed last year: report.”, The Newspaper's Staff Reporter, 20 april 2013, te consulteren op (...), “World Report 2013: Pakistan, Human Rights Watch”, 2013, te consulteren op (...), “Proselytizing makes Ahmadi grow; Small religious sect openly seeks converts by connecting with politicians, students”, The Vancouver Sun, 27 april 2013, te consulteren op (...), “Ahmadi exclusion”, The Express Tribune News Network, 24 april 2013, te consulteren op (...), “The cost of allegiance”, Ahmadiyya Times: Pakistan, 25 April 2013, te consulteren op (...), “Police register case against a newspaper for the Ahmadi sect”, Press Trust of India, 13 april 2013, te consulteren op (...), “SATP, “Punjab Assessment - 2014”, te consulteren op (...), “Janes, IED attack wounds at least 15 people in Pakistan's Punjab, 10 juni 2014 te consulteren op (...), en “Pakistan: country of Origin Information (COI) Report”, Home Office, 9 augustus 2013”.*

Ter terechtzitting legt verzoeker bijkomende informatie neer die betrekking heeft op de actuele veiligheidssituatie van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan.

2.3. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker (i) een brief neer van zijn Belgische advocaat met 10 stavingsstukken die verwijzen naar de algemene situatie van de Ahmadi in Pakistan (1 stuk handelt over Afghanistan) en (2) een fotokopie van een FIR uit 2011 die tegen zijn neef zou zijn ingediend.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3°*

en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. Wat de algemene situatie van Ahmadi-gemeenschap betreft en de stukken die verzoeker daarover heeft neergelegd bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag is de commissaris-generaal van oordeel dat *“met betrekking tot de informatie betreffende de situatie van de Ahmadi-gemeenschap waartoe u behoort in uw land van herkomst, dient te worden benadrukt dat uw religieuze overtuiging als dusdanig niet ter discussie staat, maar reeds werd geoordeeld dat niets uitwijst dat dit gegeven op zich afdoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Uit de door u neergelegde informatie, met name 10 stavingstukken die verwijzen naar de algemene situatie en een "FIR" die verwijst naar uw neef, kan dit evenmin afgeleid worden, en blijkt integendeel dat u de genoemde vrees concreet aannemelijk dient te maken, waar u niet in bent geslaagd omdat al deze stukken louter verwijzen naar de algemene situatie”*.

Verzoeker uit thans kritiek op het feit dat de als bijlage aan het administratief dossier gevoegde informatie van het Commissariaat-generaal betreffende de toestand van de Ahmadi in Pakistan van 2012 dateert niet meer actueel is.

De Raad wijst er op dat aangebrachte algemene informatie bij een meervoudige asielaanvraag omtrent de situatie in een land van herkomst en die recenter is dan de informatie van het Commissariaat-generaal geen afbreuk doet aan het feit dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen *in concreto* te worden aangetoond. Verzoeker dient aan te tonen dat wat hem betreft feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut, waar hij gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas in gebreke blijft.

Echter, niettegenstaande de stukken die verzoeker indiende over de situatie van de Ahmadi in Pakistan louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie in Pakistan van aard is om een beschermingsstatus te wettigen, is de Raad van oordeel dat bij een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag de verwerende partij de elementen die de verzoeker heeft ingediend bekijkt en evalueert om na te gaan of nieuwe elementen aan de orde zijn en of elementen door de asielzoeker zijn voorgelegd die *“de kans aanzienlijk groter maken”* dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen *“de kans aanzienlijk groter maken”*,

hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. Daargelaten de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de FIR en de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, stelt de Raad vast dat de algemene informatie die verzoeker heeft ingediend bij zijn tweede asielaanvraag en die betrekking heeft op de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan dateert van 2014. Verzoeker roept het toebehoren tot de Ahmadi-gemeenschap in als element van zijn tweede asielaanvraag en hij wijst daarbij op de uiterst precare situatie van de Ahmadi in Pakistan. Zonder deze door verzoeker neergelegde informatie over de Ahmadi-gemeenschap te onderzoeken wordt in de bestreden beslissing op basis van informatie in het administratief dossier die dateert van februari 2012 gesteld dat *“reeds werd geoordeeld dat niets uitwijst dat dit gegeven op zich afdoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade”*. Verwerende partij verwijst in de nota naar haar bestreden beslissing en de UNHCR Eligibility Guidelines van 2012 en voegt zonder enige toelichting een Subject Related Briefing toe over de Ahmadi-gemeenschap van 29 maart 2013.

De Raad is dan ook van oordeel dat daaruit blijkt dat verwerende partij geen zorgvuldige afweging heeft gemaakt of nieuwe elementen aan de orde zijn en of elementen door de asielzoeker zijn voorgelegd die *“de kans aanzienlijk groter maken”* dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De Raad is ook van oordeel dat hij niet tot een bevestiging of hervorming kan komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen over de actuele situatie van Ahmadi in Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 juni 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS